

en meget svag Forsyning, den er jo endnu mindre, end Mindretallets Forsyning er til Bataillonerne, men dette vil lidt opveies derved, at man blandt de indkaldte Lieutenanter og Corporaler vil have adskillige af dem, der som værnepligtige iforveien have ligget 2 til 3 Aar i Tjenesten. Desuden er det netop derfor, at denne Deel af Hæren er kaldt Reserven, fordi det, medens der naturligviis Intet er i veien for, at den møder paa Pladsen ligesaa tidlig som Liniehæren, maa erkjendes, at den ikke, førend den yderligere er gennemarbejdet og indøvet, er istand til at føres til Kamp i aaben Mark mod Tjenden. Jeg troer imidlertid, at vi fra vore Felstog have Erfaring for, at, naar man blot til at møde det første Anløb har en virkelig brugbar Hær, der er vel indøvet, saaledes som man havde i Begyndelsen af 1848, saa vil man, naar en Krig trækker noget ud, efterhaanden kunne faae uddannet Kræfterne saaledes, at ogsaa flere Befalingsmænd med Nytte ville kunne anvendes til Supplering af de Afdelinger, der fra Begyndelsen af ere mindre vel forsynede med Befalingsmænd. Den 3die Afdeling af Hæren er Erstatningsmandskabet, der er samlet i Depotafdelinger, navnlig samlet i 5 Batailloner. Til disse foreslaaer Krigsministeriet at anvende 47 Officerer, deels faste og deels tjenstgjørende Secondlieutenanter, 147 Underofficerer, deels faste og deels tjenstgjørende Corporaler, tilsammen 194 Befalingsmænd, der ere til Tjeneste ved Krigens Udbrud; det giver 37 paa hver af disse Batailloner, eller 9 pr. Compagni. Det er heller ikke nogen stor Forsyning, da disse Depotbatailloner og Compagnier ville have en meget stor Mandskabsstyrke, og ville have et meget vigtigt Hverv ved Uddannelsen af Recrutter, men det maa erkjendes, at der er en Styrke af Befalingsmænd dertil, medens Mindretallet til slikt Brug ikke har nogen eneste Befalingsmand uden dem, der skulle tages bort fra de 3 à 4 Befalingsmænd, der er ved hvert af bets Compagnier. Jeg skal endnu for Fuldstændigheds Skyld oplyse, at Krigsministeriet endnu har 16 Officerer og 17 Underofficerer af Infanteriet, tilsammen 33, til Brug ved Stabe, ved særlig foresaldende større Commandoer osv., medens Mindretallet med Hen-

syn hertil slet ikke beregner noget Tal. Endelig er der af Forstærkningsmandskab efter Ministerens Forslag dannet 10 Batailloner, 40 Compagnier med 50 Officerer og 50 Underofficerer, der vel ikke ere saft ansatte, men dog lønede i Fredstid, rigtignok tildeels med Honorarer, saa at man kan forbre af dem, at de udelukkende skulle beskæftige sig med deres Kald; man har altsaa herved dog nogen Fortrøstning om, at de velforberedte kunne overtage Commandoen, medens Mindretallet for sin ældre Væbning ikke angiver nogen Formation.

Efter disse Forklaringer haaber jeg, at det maa være blevet den ærede Forsamling tydeligt, hvad jeg anseer for Forstjellen mellem disse 2 Planer. De have tilfælles den samme Styrke af Befalingsmænd, det samme Antal Mandskab, den samme Tjenestetid, saaledes at man, naar man stiller Hærene op i en Række, vil have accurat den samme Armee staaende der efter begge Forslag. Forstjellen er kun den, at efter Mindretallets Forslag vil enhver enkelt Deel af Armeen være eens, og ingen af dem vil være ret brugelig, medens efter Ministerens Forslag den samme Styrke vil være deelt i 3 Afdelinger, af hvilke den første, Linien, vil være vel stillet til strax at sendes imod Tjenden, den anden, Reserven, vil være stillet til strax at besætte de faste Punkter og, efterhaanden som den bliver mere indøvet, til at støde til den active Armee, medens den tredje, Forstærkningen, neppe vil kunne bruges til Mere end til at besætte de faste Punkter og afgive Garnison til de Steder, hvor der ikke er nogen stor Sandsynlighed for Kamp i aaben Mark. Man vil desuden efter Ministerens Forslag have Erstatningsmandskabet til alle disse Afdelinger formeret i Afdelinger med de fornødne Befalingsmænd, medens det efter Mindretallets Forslag vil staae ganske uden nogen Organisation. Er det lykkes mig at udtale dette tydeligt, troer jeg, at man vil erkjende, at der ikke godt kan være nogen Sammenligning imellem de to Forslag.

B. Christensen: At jeg netop faaer Ordet umiddelbart efter den ærede sidste Taler, er et Tilfælde, hvorover jeg maa glæde mig